

НА ПЛАНИНСКАТА ПОЛЯНА.

Писмо отъ Юндола.

Мило Кате, ти сбърка дето не дойде съ насъ. Помислихъ си го, като се изкачваше колата по шосето изъ тъмната гора. Да видишъ колко е и страшно, и хубаво, когато гората мълчи, а ти си срѣдъ нея. Само, че пжтътъ нѣмаше край. Все се качваше, качваше и все бѣше тъмно, сякашъ дъждъ ще вали. Мъничко небе се виждаше надъ насъ. Само отъ едната страна почна да става повече. Колкото повече небе се виждаше, толкова по личеше върха на гората. А като извихме по шосето надъ хълма, изеднажъ всичко свѣтна и азъ затворихъ очи. Когато ги отворихъ, отсреща на небето грѣеше бѣла планина. Наоколо бѣше зелена поляна, забиколена съ гора. Цѣлата поляна насипана съ цвѣтя. Толкова свѣтятъ и толкова сж чисти, сякашъ Дѣдо Господъ сега ги боядисалъ. Планината стои като захаросана — сякашъ я сънувамъ. А горитѣ наоколо сж черни като отъ мастило.

Чичото, дето пжтува съ насъ, рече:

— Това е планинската поляна и се казва Юндолъ. Тука ще живѣемъ!

Боже, на такова свѣтло мѣсто срѣдъ толкова цвѣтя, при тая бѣла планина!

— Ето хотела, — каза чичото.

— Тамъ се бѣлѣе. А налѣво, по оная полянка, до гората, сж баракитѣ. Ето ги, отсреща.

— Ония мъничкитѣ ли? Като кубчетата, дето ги редимъ? Тамъ ли ще живѣемъ?

— Тамъ!

По пжтя срещнахме Велка — червена, червена отъ слънце. Тя се качи въ нашата кола и се върна

